

פחת פרידמן מן החדר. דבורה שמחה, הודי... עה לדודה בניוירוק שהוא יכול להתכונן לעלות לארץ, להצטרף לבני משפחתו, חשבה... מעתה לא נהיה גלמודות יותר, יהיה גבר בבית. ימים מספר לאחר מכן נכנס אל דבורה בנה של משפחת פרידמן, ג'ורג', לביקור נימוסין, דרך אגב הסביר שהוא עומד להתחתן והעיקוב היחיד לנשואיו הוא חדר ושם, אם תסכימי להכניס אותי לחדר הורי לשעבר למשך חודשים ספורים בלבד אני מתחייב לצאת ברגע שתיגמר בניית השוכן שלי.

חשבה דבורה, "המסכן! עד שיגיע דודי מאמריקה, יתחתן ג'ורג' ואני אהיה אשה טובה." ג'ורג' נכנס לחדר, שילם תמורתו 6.250 ל"י לחודש ובאמצע ספטמבר כשנכנס סה אשתו החדשה לדירה החלה תובעת גם חלק במטבח. דבורה היתה מוכנה להסכים

שזה עתה נגמרה, צנחה ארצה עטופת ענן אבק אפור, הרגה את דני כהן, בן השבע, פצעה קשה את מרדכי אחיו בן השמונה ואת יצחק עימי חברים בן התשע. אותה שעה עבד יוסף כהן, אבי דני ומרדכי, כמיש אבנים לבנאי בבניית בית חדש אחר בירושלים, שבר ראשו תוך כדי עבודה מפרכת, מניין לקחת כסף לתשלום שכר לימוד.

צביה, אמו של דני, שכבה אותו רגע בבית חולים הדסה א', התאושה מלידת הילד האחד-עשרה, שראה את אור העולם ויור מיים קודם לכן, תכננה תכניות, מה תעשה במאה הלירות שתקבל מהממשלה, מה, בין היתר, תקנה לדני. האחות בת ה-14, שנהלה את משק הבית בהעדר אמה, דאגה, אם אמנם נתנה די לחם לילדים לארוחת עשר. אך שעה שהאוכל היה

כי, נוסף על זאת, רואים אנו בעין לא יפה את העובדה שמיצרכים קצובים שהיו צריכים להיות מיועדים לעם, מנוצלים ע"י הממשלה ומקומי הנזירות הסקרפיה והדולארים לטובתם האישית של המקומים עצמם, לרעת העם.

הקטיגור, צבי שש, מעורכי עתון חרות לה ליברטה ישראלית פתח את נאומו בחוות דעתו כי עם הספר (ישראל) הפך לעם ספר החלשים ומקבצי נדבות.

על הצעת החלטה זו התוכחו משך שלוש שעות, בשפה אנגלית (גרועה), 200 גברים ונשים, בני כל המעמדות, שהתכנסו באולם בית החלוצות, תל-אביב, להזמנת ג'רי מלמד, קצין התעמולה של חברת הסקרפיה, בחסות מועדון ה-111, חוג דוברי אנגלית תל-אביביים. התוצאה: בעד הסקרפיה: 37. נגד: 57.

תאונות

ביסך הכל, דיסה הרוכה

צירלי כוהן הוא איש ברי-מזל. יש לו אשה צעירה, תינוק בן שנה ודירה בת שני חדרים עם כל הנחוצות בקומה השנייה של בנין עמודים חדש ברחוב ז'בוטינסקי 75, תל-אביב.

בשבוע שעבר כמעט ונשאר צירלי נקי מתינוקו, שני החדרים, כל הנחוצות, הוא יצא מהבית עם אשתו בשעות אחר-הצהריים המוקדמות: כוהן הקטן נשאר בעגלתו באחד החדרים. הוא ישן שינה עמוקה; דיסה שנתבלשה במטבח המשיכה להתבלשל, אחד מברוי של תנור הבוטגו נשאר פתוח.

בשעה חמש לערך טירטרה מרכזית הטל-פונים בתחנת מכבי-אש ברחוב בזל: "חושו, בואו מהר לז'בוטינסקי 75, חושך אצלנו, לא רואים דבר והסירחון גדול!" התורגי שרגיל לסיפורים טלפוניים מעין אלה, שאל: "איך מגיעים לז'בוטינסקי 75, הן?" "סע ישר ואחר כך שמאלה," הסביר אחד משכני הבית.

סילון-עשן סמיך פרץ מחלון הקומה השנייה כשהגיעו הכבאים למקום. סולם הורד מעל המכונית, הושען על הגזוזטרה. כעבור שניות מעטות פרצו שני כבאים מבעד לתימרות עשן צורב, דרך המסדרון אל המטבח, כשהשעול שם מתנחל לגרום. אמר אחד הכבאים, תוך כדי השתלטות על ברו הגז הפתוח והחלפת ד"תחמוצת הפחמן הדחוסה בורם חמצן מבחון: "טוב שאין נפש חיה בדירה — זהו מות מהיר ובטוח." אותו רגע נשמעה יללת תינוק חנוקה. בנו של צירלי, בן השנה, היה מונח בעגלתו, כשהוא נושם בכבדות עשן צורב. הכבאי תפס את הילד, הוריד אותו דרך הסולם לאויר הרחוב. כשאבא ואמא אותו שבו הביתה עמדה הדירה על מקומה, הקטן שיחק בעגלה. אך הדיסה על הכיריים היתה תרוכה.

חוב אותו מכאן?" הוא שאל. "פנה לטרקטוריסט," ענו חברי הקיבוץ. הנהג פנה לעבר המוסך וכעבור כמה דקות הופיע עם טרקטור גדול. הוא התישב חזרה ליד הגה מכוניתו והטרקטור הוציא, בקלות מפליאה מן הבוץ. הנהג נפנה בידו, המשיך בדרכו.

כעבור כמה ימים נתקבל במשרד אגד בח' דרה חשבון מאת מזכירות קיבוץ עין-שמר. החשבון: עבור שימוש בטרקטור, דלק, שעות עבודה של נהג הטרקטור. חברי אגד במקום חשבו שזו בודאי בדיחה, לא ענו.

כמה ימים אחרי כן, בהצטלבות הכבישים מעפולה ועין-שמר, תנה אוטובוס של אגד שהוריד נוסעים. מאחוריו התקרב טרקטור של קיבוץ עין-שמר הסוחב אחריו עגלה עמוסת צנורות השקאה. נהג הטרקטור נסע במהירות, קצות הצנורות ששפפו את אחורי האוטובוס, עקמו את השלד.

מיד קמה צעקה גדולה, הנהג ותריסר נוסעים ירדו מן האוטובוס, התכופפו, בדקו, העריכו את מידת הנוק. לעומתם ישב הטרקטוריסט על מושבו, הסר סבלנות. "אין לי זמן לבזבז כאן," הוא אמר לחבר אגד. "גם אם תעכב אותי אין לי כסף לשלם לך. סע לחדרה ושלת חשבון עבור הנוק לקיבוץ עין-שמר."

ואמנם נתקבל כעבור כמה ימים חשבון אגד בעין-שמר, אלא שחברי עין-שמר הראו נימוס מסחרי במידה החסרה לחברי אגד. הם שלחו מכתב לאגד בו הם מודים על קבלת חשבונם ומודיעים להם כי ניכו את סכום הנוקים מהסכום המגיע להם עבור משיכת האוטובוס.

דרכי חיים

תפוח-זהב היה רקוב

פעם יכלו דיירי רחוב לבנדה, תל-אביב, לעשות ברחובם כאוות נפשם. אולם מאז נטל הכביש הרחב המחבר את כביש חיפה לכביש ירושלים הפך רחוב לבנדה עורק תחבורה ראשי ההומה מכוניות בכל שעות היום.

אחד הדיירים הצעירים שמצב זה העיק עליו, כנראה, החליט לנקום את נקמתו הפרטית. בעבור מכונית פרטית בשעה עשר בערב השליך אל תוכה תפוח-זהב. הנהג עצר את מכוניתו בחריקת-בלמים, קפץ החוצה, התנפל על ילד רוכב-אופניים שעבר במקום, נתן לו שתי סטירות לחי שמלצות.

מיד קמה צעקה גדולה וילדים החלו זורר מים מכל הבתים מסביב. "גהרוג אותו! נשבור לו את הראש, את המכונית, את הח' לונות, את העצמות!" בינתיים התערבו כמה עוברי-אורח מיר-שבים בדעתם (מפני שהיו יותר מבוגרים).

צביה ויוסף כהן עם דני השני

1008

גם לזה בתנאי שיורגי יחתום על התחייבות שיעזוב את הדירה בהתאם להבטחתו המוקדמת אמה. דבורה: "אני לא נותנת את המטבח." קערת מים חמים. דבורה לא הגישה משפט נגד שכנתה (אני לא אוהבת משפטים וסקנדלים). כתמורה לענותה החל החלק ה"שני של ביתה במימון שיטתי של חייה והי הזקנה: יריקות בפניהם, מניעת כניסתם לחדר האמבטיה על ידי נעילתו, תפיסת מרפסת המנוחה של הזקנה והקמת רעש בשעות הלילה המאוחרות. אז כבר הרגיש ג'ורג' את עצמו כדדי קבוע בזכות, נעשה לכם כל כך הרבה צרות שאתן תעזובנה את הבית," היה צועק אל דבורה. דבורה פתחה, השכיחה את החדר השני ללוג, כדי שלא תהיינה היא ואמה בודדות בבית. הן עברו למרפסת הסגורה. המריבות נמשכו עד אשר החל ג'ורג' לאחר בתשלום שכר-הדירה ולבסוף אף אחר חודש חמים, טען ששילם עבורו. כשפתחה דבורה וביקשה את שכר-הדירה שפכה עליה הגברת פרידמן דלי מי-כביסה וכשביקשה להיכנס לחדר האמבטיה הנעול כדי להתרחץ טרם צאתה את הבית, שפכה עליה גברת פרידמן קערת מים חמים.

האשה יצאה מחדר האמבטיה כשבידה קרש גדול, "הפעם אני אהרוג את שתיכן!" הן ברחו וסגרו את עצמן במרפסת הסגורה. בן אותו יום התפרץ אליהן ג'ורג', "אני הורג אתכן היום!" דבורה צעקה לעזרה, ג'ורג' ברח. כחמש פעמים חזר ונשנה הדבר, עד אשר ברהה דבורה מן הבית, הגישה משפט נגד שכניה.

השבוע עמדו שני הצדדים נוכח שופט הש' לום שהקריא את פסק הדין: מאה לירות לדבורה ומאה לירות לג'ורג' פרידמן, ערבות להתנהגות טובה משך שנה. אמרה דבורה: "הם נשבעו שבועת שקר, עכשיו יהיה גרוע בבית ממה שהיה עד כה, ולי אין כסף לשכור עורך-דין."

הארץ

פר מאוישר

בנימין בן נחמיה ברזאני, בן 122 פרות מארצות-הברית (הארץ) ה. שני, תל-אביב

השחר שאחר

פעולה נרחבת לביקורת חייבי גיוס החלה הבוקר בשעה 5 בערב (מערב) יהודה שטרן, עכו

עדיין בתיק, נמנע גופו של דני תחת גושי בטון כבדים.

לאחר יומיים חזרה צביה מבית החולים, כשבדורעותיה תינוק ולבה נקי מכל חשש לאסון. בהתקרבה לבית, קמה כל המשפחה מהרצפה שם ישבו שבעה, נעלו ונעליים, הע' מידו פנים עליונים, השתדלו לא לתת לה ל-הרגיש את אשר אירע. צביה היתה נבוכה. "מה יש? למה כיבדו אותנו כל כך הרבה אורחים? מה התהרגשות? הלא כבר הבאתי אחד-עשרה מהסוג הזה!"

למחרת התקיימה ברית-המילה. הבעייה של שם לתינוק, שהיתה נתונה במחלוקת, נפתרה בצורה טרגית: היה מקום לדני.

משפט

"אהרוג את שתיכן!"

"איפה הצדק? אדוני השופט," שאלה דבורה שלוסברג, בת 42, קטנת-קומה וצמוקה, כשהיא נרגשת, מפרכת אצבעותיה ודמעות שמות מתנחל לגרונה. גם שופט השלום יוסף בן-חנוך, היה מעוצבן. לפניו עמדה דבורה, שטענה לצדקתה בלי עזרת עורך-דין. מולה נוכח שכנה ג'ורג' פרידמן בן ה-28, כשעורך-דין הביא את טענותיו לפני השופט. דבורה שראתה עד מהרה שלא יעלה בידה להתנצח בהצלחה לעומת מקצועיותו של עורך-הדין, נעשתה נרגשת ונעצבנית מרגע לרגע. היא הבינה שלא תוכל לבטא את כל רחשי לבה על העוול שנעשה לה, במעמד הרשמי של בית-המשפט, מבלי לפגוע בסדריו.

בבית יהיה גבר. הדבר התחיל כשר-בורה ואמה הזקנה, לאה שלוסברג בת ה-82, שולדו בליטא והגיעו ארצה מאמריקה, עם פרוץ מלחמת העולם. עזבו את דירתם ברחוב דיזנגוף, תל-אביב, מפני ש"אנשים אמרו לנו שזהו המקום המסוכן ביותר בעיר בזמן ה'פצצות," השקיעו 600 לירות בבית קטן, ישן, בשכונת עולי פולגיה שבקצה החולות בבת-ים.

דבורה ואמה היו בודדות בבית הקטן ש' הכיל שני חדרים, מרפסת סגורה, כל הנגר חיות. הן השכירו את החדרים למשפחה, ש' ברחה מהמקום מיד עם שריקת קלעי הערבים הראשונה בתחילת מלחמת השחרור. אז קיבלה משפחת פרידמן את החדר ש' נעזב, תמורת 6.250 ל"י לחודש, ודבורה ואמה הסתדרו בחדר השני ובמרפסת הסגור. רה. בראשית יולי שנת 1950 יצאה גם מש-

ההצבעה נגד הסקרפיה בבית החלוצות

עלבון

אסונות

בעיית השם נפתרה

"ממילא כבר איחרנו לבית הספר," החליטו ארבעה ילדים לבתכם לתלמוד-תורה בזכרון-יוסף, ירושלים. "נלך כבר לקנות גם גלידה!" בפינת רחוב אגריפט, בדרכם לקניוסק, התמוטטה בקומה העליונה של בנין חדש גזוזכרה

* בשורה הראשונה: במרכז, עמוס קינן (עוזי של הארץ). ראשון מימין — ירוחם כהן

"מה כל העניין?" שאלו. "האם זה אסון כל כך גדול אם זורקים עליך תפוח זהב?" "לא, זה לא אסון, האסון הוא שזרקו תפוח-זהב רקוב!"

מוסר

לשוללים רוב:

"הממשלה תבטל מיד את כל הרשינות לה' קמת הנזירות סקרפיה או הנזירות דולארים, כי הן עלבון ליושרנו המוסרי והאנושי כעם רב-בוני."